БІБЛІОТЕКА

ЗУСТРІЧ ВІДБУДЕТЬСЯ В МОСКВІ

24—25 квітня в Москві за ініціативою ЦК ВЛКСМ і КМО СРСР відбулася міжнародна консультативна нарада з питань підготовки Всесвітньої зустрічі працюючої молоді, в роботі якої взяли участь представники 28 національних молодіжних організацій та молодіжних секцій професійних спілок із 24 країн, а також Всесвітньої федерації демократичної молоді, Всеафриканського руху молоді і Міжнародного союзу студентів. На нараді був присутній також представник Всесвітньої федерації профспілок.

З доповіддю про хід підготовки Всесвітньої зустрічі та її завдання виступив голова Комітету молодіжних організацій СРСР Г. Янаєв.

В ході наради в діловій і конструктивній обстановці було обговорено широке коло питань, що стосуються підготовки і проведення Всесвітньої зустрічі трудової молоді та її програми.

Учасники наради підтримали пропозицію Ленінського комсомолу щодо програми і характеру Всесвітньої зустрічі молоді, яка відбудеться в листопаді цього року в Радянському Союзі, і висловили впевненість, що вона буде сприяти дальшому зміцненню єдності дій різних організацій трудової молоді в боротьбі за свої права, проти імперіалізму, колоніалізму і неоколоніалізму, за мир, демократію, національну незалежність і соціальний прогрес.

Учасники наради прийняли також заяву, в якій засудили нові акти агресії імперіалізму США проти Демократичної Республіки В'єтнам і висловили солідарність з героїчним народом і молоддю В'єтнаму.

Хай живе і процвітає непорушна братерська дружба народів СРСР — велике завоювання ленінської політики КПРС!

(Із Закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1972 року).

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIII.
№ 52 (1532).

СУБОТА
29
КВІТНЯ
1972 р.

Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д.І. ЧИЖЕВСЬКОГО

Цього року Люба стане трактористом-машиністом широкого профілю, а Катя — механізатором тваринницьких ферм. Катя зможе виконувати також і роботу електрослюсаря.

На фото: учні Новгородківського СПТУ № 6 Любов СІЧКАРЕНКО і Катерина ГНИЛЯК.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

СРСР 50

„Я КРОКУЮ ПО РЕСПУБЛІКАХ РАДЯНСЬКИХ“

— так називається молодіжний лекторій, присвячений 50-річчю утворення СРСР, що працює в Гайвороні. Його роботу організовують всі комсомольські організації районного центру.

Комсомольці середньої школи № 1 тематичним вечором, присвяченим Українській РСР, відкрили цикл лекцій, вечорів та бесід. Учні говорили про досягнення вільної України, яка у братньому союзі розквітла щасливим життям. Учасники художньої самодіяльності виступили з тематичним концертом.

Вечір, присвячений братній Білорусії, провели учні школи № 2, а комсомольці п'ятої школи старанно підготували тематичний вечір про Киргизьку РСР. Особливо сподобався відвідувачам лекторію тематичний вечір про Грузинську РСР, який провів комітет комсомолу тепловозоремонтного заводу. Це підприємство має тісні зв'язки з багатьма братніми республіками. Тепловози і паровози, полагоджені на заводі, ідуть в усі куточки нашої багатонаціональної країни, в тому числі і в сонячне Закавказзя.

До кінця року райком комсомолу організує вечори, присвячені усім республікам нашої країни. Зараз готуються матеріали про квітучий Азербайджан.

На честь знаменного ювілею створено ще один молодіжний лекторій — «Історія розвивається по Леніну». Як і перший, його також організовано при участі районної організації товариства «Знання». Проведено перші заняття лекторію. Про ленінські принципи зовнішньої політики Радянського Союзу розповів лектор райкому КП України І. Т. Ліщук. У програмі лекторію передбачено вивчення матеріалів XXIV з'їзду КПРС.

У період підготовки до святкування 50-річчя СРСР пожвавилась робота лекторської групи райкому комсомолу. Розроблено лекції про дружбу наших народів. Молоді лектори виступають з ними у полі, на фермах, в цехах.

П. ВОЛОЩУК,
член лекторської групи Гайворонського райкому комсомолу.

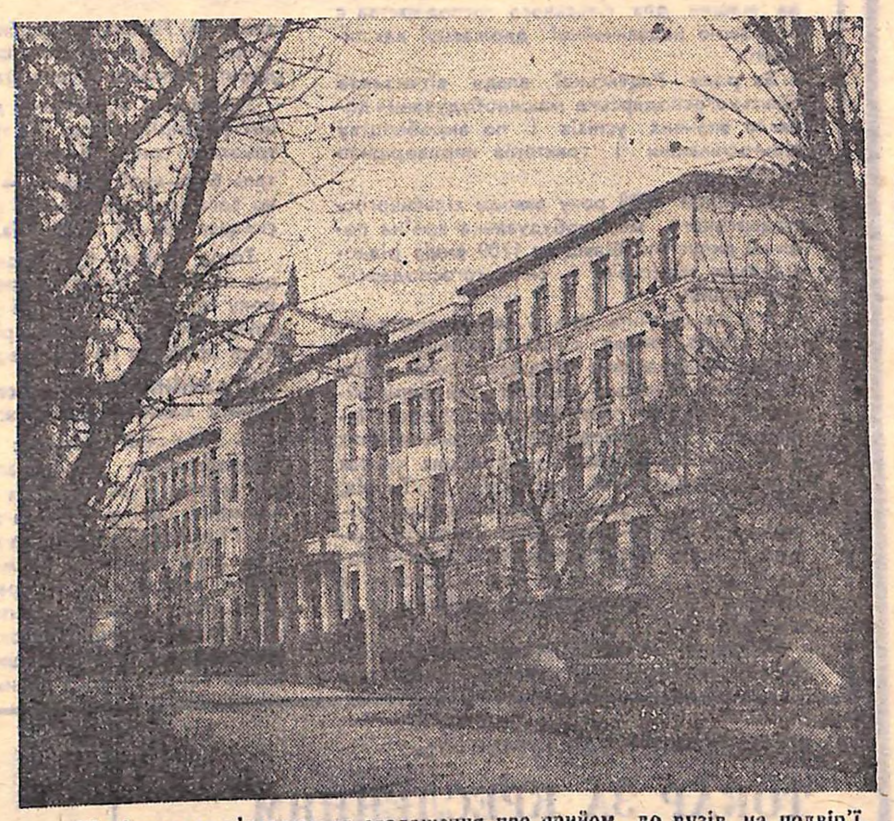

Щоліта, коли з'являються оголошення про прийом до вузів, на подвір'ї, в аудиторіях цього навчального закладу вирує юнь: юнаки і дівчата, що тільки-но попрощалися зі школою, ті, хто кілька років попрацював на виробництві — стають абітурієнтами. Вони подають заяви до Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

Щорічно його стіни покидають молоді люди з невеликими ромбиками на лацкані піджака. Вступники дивляться на них із заздрістю — це вже інженери... Їх чекають заводські цехи, лабораторії, науково-дослідницька робота.

Розповідь про Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування читайте на 2-й і 3-й сторінках.

ОРІЄНТИР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ДІЇ

«МИ ВЖЕ ТУТ СВОЇ...»

Люба МАКАРЕНКО — шлях до професії

„...ПЕРЕД ветеранами підприємства урочисто обіцяю наполегливо оволодівати спеціальністю, бути взірцем у праці й дисципліні, примножувати добрі традиції колективу, брати участь у громадському житті!..»

Здається, зовсім недавно проголошували ці слова на урочистому вечорі посвячення у робітничу сім'ю Валерій Шакулов, Людмила Марченко, Володимир Шмоленко, Люба Макаренко та їхні ровесники. А вже ось майже рік минув відтоді. І скільки нового сталося за цей час у житті юнаків і дівчат!

З різних шкіл Олександрії прийшли на Байдаківську брикетну фабрику молоді трудівники. Та є у їхньому характері багато спільного, схожого. Сьогодні їм здається, що вони разом і росли. Так здружила всіх робітнича сім'я. А спільне у хлопців і дівчат: завзяття, жадоба глибше пізнати обрану спеціальність, неспокій у серці за незвершене.

— Ще коли приводили нас на екскурсію на брикетну фабрику, я твердо вирішив прийти сюди працювати. Особливо приворожила робота біля верстата, — говорить Валерій Шакулов.

Після закінчення середньої школи № 17 його прийняли в сушильно-пресовий цех учнем шліфувальника. Теорією шліфувальної справи кмітливий Валерій оволодівав швидко. Набути практику допомагали старші товариші.

— Головне — по-справжньому полюбити свою роботу. Ось тоді вона підкориться, — підказував майстер.

Він, звичайно, бачив, що хлопцеві припав до душі шліфувальний верстат. День за днем механізм ставав усе слухнянішим, ніби звикав до Валерійових рук. Через кілька місяців юнак одержав робітничий розряд. Нині Шакулов постійно перевиконує змінні норми. Про нього відгуки в колективі цеху як про умілого, дисциплінованого робітника. Це добрий початок самостійного шляху.

ПОЛОНИЛА робота верстатника і Любу Макаренко, торішню випускницю СШ № 10.

— Весь час заздрила токарям. Ставить під різець шматок металу, а за кілька хвилин виточує новеньку блискучу деталь. Хай звичайну гайку. Але ж — деталь! Вона потрібна до якогось механізму. Уявляла себе за верстатом. І так хороше ставало на душі, — пригадує дівчина.

— Все мені тут подобається. І робота, і люди, і навіть цей розмірений гул фабрики. Прийняли нас у колективі брикетників, як своїх рідних дітей. А скільки турбот доклали, щоб ми швидше здобули спеціальність! Я дуже вдячна своїм наставникам. За тепло душі, за увагу.

У лютому цього року стався ще один незабутній день в житті Люби. Комсомольці підприємства прийняли її в члени Ленінського комсомолу.

— Ще ж нічого такого не встигла... Ну, норми виконую, доручення різні... Ще так багато треба зробити для людей. Відчуваю за собою великий борг.

Разом з Любою прийшла на фабрику Людмила Марченко, випускниця СШ № 6. Вона облюбувала професію лаборанта.

— Це, так би мовити, для початку. Обов'язково навчатимусь. Зараз готуюсь до вступу у вуз. Мрію стати інженером. Однак і ця робота приносить мені багато приємного. Я задоволена. Головне — колектив хороший. Дружний і, я б сказала, уважний до молодих. Ми вже тут свої.

Це справді так. Для юнаків і дівчат створені на підприємстві всі умови, щоб добре трудились, підвищували кваліфікацію, навчались заочно у вузах і технікумах. Ніхто тут не обділений увагою з боку керівництва фабрики, комітету комсомолу. Ось, наприклад, та ж Люда Марченко. За сумлінне виконання своїх обов'язків і активну участь в житті комсомольської організації Людмилу нещодавно преміювали туристською путівкою в Закарпаття.

По-комсомольськи виконують свою урочисту обіцянку молоді виробничники Олександр Гончаренко та Володимир Шмоленко. Вони не тільки добре працюють. Хлопці — активні учасники художньої самодіяльності.

— Приємно після роботи на репетиції поринути у чудовий світ музики, співу. Одразу де й втома діється. Співаєш віршію, а здається, що це все товариство співає. І вкотре переконуєшся: як це хороше — працювати і жити так, щоб приносити користь людям.

Ці слова молодих робітників яскраво свідчать про добру атмосферу, що панує в колективі брикетників, про увагу молодших до старших і про турботу старших про молоде покоління робітників, яке є продовжувачем справи батьків.

На фабриці уже зараз готуються до прийому цьогорічних випускників шкіл у свою робітничу сім'ю. Тут створено комісію по трудовлаштуванню молоді, розроблено конкретні заходи по розстановці і навчанню поповнення, зарезервовано необхідну кількість робочих місць. Велику турботу про юнаків і дівчат проявляє секретар комітету комсомолу Людмила Спичка. До речі, вона ж і старший інспектор відділу кадрів. На фабриці влаштовують тематичні вечори «Твоя професія», «Ким бути», на які запрошують десятикласників. Це допомагає юнакам і дівчатам зорієнтуватися у виборі професій.

В. КОЛЕСНИКОВ,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».
м. Олександрія.

У Раді Міністрів СРСР

Рада Міністрів СРСР постановила перенести день відпочинку з суботи 6 травня на понеділок 8 травня 1972 р.

ЗА ПОКЛИКОМ СЬОГОДЕННЯ

НА ОБЛАСНІЙ НАРАДІ ЛІТЕРАТОРІВ

Од високих берегів Славутича до тихого Бугу надить своєю щедрістю і красою наш кіровоградський степ. Краса та од натруджених рук і мудрості хлібороба, од напруги трудових буднів машинобудівника, шахтаря, залізничника і будівельника. Тисячі трудівників нашого орденоносного краю нині за покликом рідної партії йдуть в лавах творців, прагнуть достроково виконати рішення XXIV з'їзду КПРС.

Саме вони, прості робітники, спадкоємці великих завоювань учасників Жовтневих подій, герої громадянської та Великої Вітчизняної воєн, заслужили того, щоб про них сказав своє полум'яне слово поет, щоб про їх красу ми прочитали теплі і пристрасні рядки в повісті, нариси чи оповіданні.

І кіровоградським літераторам не треба далеко йти на зустріч з героями своїх майбутніх творів. Відрадно, що перше слово вони вирішили сказати про героїв минулої війни, створивши книгу нарисів «Прославлені у віках», а заодно ми мали нагоду читати нариси про Героїв Соціалістичної Праці, орденоносців. Про нашого сучасника написали нариси, повісті, оповідання, вірші Олександр Моторний, Валер'ян Юр'єв, Георгій Щербина, Володимир Базилевський, Микола Родиченко та десятки інших товаришів по перу.

З цього і почалась розмова на обласній нараді літераторів, в якій взяли участь письменники, молоді літератори, керівники літературних груп та студій при районних газетах.

З доповіддю «Про завдання творчих об'єднань і організацій області по підготовці до 50-річчя утворення СРСР» виступив секретар обкому КП України **Д. С. Сиволап.** Він детально проаналізував діяльність обласного літоб'єднання, творчість провідних літераторів Кіровоградщини, визначив основні напрямки роботи творчих організацій та об'єднань напередодні славного ювілею.

«Про постанову ЦК КПРС «Про літературно-художню критику» — такою була тема виступу працівника відділу пропаганди і агітації обкому КП України **В. Ф. Ганоцького.**

Голова обласного літоб'єднання **В. О. Погрібний** говорив у своїй доповіді про те, як в нас перетворюються в життя настанови II-го пленуму СПУ про роботу з творчою молоддю.

На нараді також виступили члени Спілки письменників України **Олександр Моторний, Валер'ян Юр'єв, Володимир Базилевський,** заступник завідуючого обласним **Б. П. Хижняк,** члени обласного літоб'єднання **Ілля Гельман** (Кіровоград), **Георгій Позняк** (голова літгрупи при редакції Долинської районної газети «Шлях Ілліча»), **Віктор Шульга** (член літгрупи студії «Вісь» — Новомиргород), голова літгрупи при редакції Олександрійської районної газети «Ленінський прапор», **Вячеслав Колесников,** краєзнавець **Володимир Чабаненко,** заступник начальника обласного управління культури **В. П. Ярош,** редактор Вільшанської районної газети **Лесь Косниченко.**

На нараді затверджено план роботи обласного літоб'єднання, в якому визначено головне русло діяльності літераторів Кіровоградщини напередодні піввікового ювілею утворення СРСР, прийнято документ «Про виконання постанов і рішень партії щодо поліпшення роботи з творчою молоддю, піднесення рівня літературної критики».

На подвір'ї інституту — сільськогосподарські машини. Це невеличке студентське «господарство» завжди стає в пригоді, коли вивчається конструкція і принцип роботи комбайна, сівалки тощо.

Ось і зараз на фото, яке ви бачите, старший викладач Микола Миколайович **ПЕТРЕНКО** розповідає студентам **Марії БОНДАРЕНКО, Валентині ЗАГОРУЙКО, Олександрі РІДІНІЙ, Борису БЄЛОГЛОВСЬКОМУ** про принцип роботи пневматичної сівалки.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Знайомтесь: КІСМ

ПРОФЕСІЯ — ІНЖЕНЕР

ЯКОСЬ студенти Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування запросили гостей, досвідчених заводських інженерів на диспут і відверто запитали: інженер — це творець чи споживач? Які якості необхідні для того, щоб тобі підкорилися таємниці механізмів, — лише сумлінно засвоювати «опір матеріалів», не в'язнути в «багатоповерхових» формулах?..

Сучасна науково-технічна революція змінює обличчя цієї професії. На виробництво приходять найновіші зразки автоматичного обладнання — розумітися в ньому не менш складно, ніж у живому організмі.

Звичайно, на цьому диспуті в центрі уваги був студент — інженер у майбутньому. І виступали на ньому найбільш зацікавлені — від першокурсника до випускника. Вони вели розмову про свою професію, і більшість з них вважала, що інженер — професія провідна.

В інституті живе дружна сім'я. Вранці студенти поспішають на лекції, увечері їх шляхи розходяться за власним уподобанням: актори СТЕМу ідуть на чергову репетицію, оператори студентської кіностудії «ловлять» в об'єктив унікальний кадр, спортсмени тренують м'язи...

Тож приєднаємося до групи студентів, пройдемося коридорами інституту, побуваємо в його аудиторіях. Студенти і викладачі познайомлять нас із своїми турботами, своїм теперішнім і майбутнім.

НАШ ІНСТИТУТ — СЬОГОДНІ

КІСМ один з наймолодших вузів України. 1956 рік. У місті Кіровограді відкрито філіал Харківського політехнічного інституту. 1967 рік. Філіал перетворено в інститут сільськогосподарського машинобудування. Це другий в Радянському Союзі навчальний заклад, який готує спеціалістів по проектуванню, виробництву та експлуатації сільськогосподарських машин. Інститут вже підготував народному господарству країни понад 2 тисячі інженерів-механіків.

Інститут сьогодні — це денні факультети: сільськогосподарського машинобудування, механіко-машинобудівний, ремонтно-технологічний. Це вечірній та заочний загально-технічний факультети. Це 24 кафедри, на яких працюють понад 220 викладачів, 70 з яких кандидати наук, доценти, професори. Інститут сьогодні — це близько 4 тисяч студентів, з яких 1700 навчається на денних факультетах.

Інститут має добре обладнані лабораторії, кабінети і майстерні. Значне місце в навчальному процесі займає наукова робота студентів під час виробничої та переддипломної практики.

НАШ ІНСТИТУТ — ЗАВТРА

Інститут безперервно росте і розвивається: відкриваються нові факультети, збільшується прийом на існуючі. Уже в 1975 році перспективним планом розвитку передбачається кількість студентів лише денної форми навчання збільшити від 2700 до 3000. Розширюється і матеріальна база інституту. Розпочато будівництво нового комплексу.

Наші студенти стали новоселами двох гуртожитків, будівельники приступили до зведення головного корпусу інституту. В недалекому майбутньому інститутське містечко розкинеться на площі 22 гектари в мальовничій західній частині міста. Тут будуть зведені навчально-лабораторні корпуси, виробничі майстерні, їдальня, гуртожиток, спортивний комплекс.

НАШІ ЗВ'ЯЗКИ

Широкі й багатосторонні зв'язки у нашого інституту з виробничими підприємствами. Значна частина наукових досліджень, які проводяться викладачами та студентами інституту, виконуються на замовлення підприємств міста, області та республіки. Великий об'єм в науковій тематиці займають фундаментальні дослідження з важливих народногосподарських проблем.

До наукової роботи залучається більша частина студентів. Вони беруть участь практично в усіх дослідженнях, які проводяться на кафедрах.

У ці дні випускників найчастіше можна зустріти за креслярською дошкою. До захисту дипломного проекту лишилось небагато часу.

На фото: випускники Раїса **РАКУЛЕНКО** і Лариса **ПІВНЯК** працюють над дипломним проектом.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

КОНСПЕКТ З ПРАЦЯМИ ІЛЛІЧА

Стою перед товаришами. Праворуч — стіл з червоною скатертиною. В президії — керівник групи, кандидат технічних наук доцент А. Н. Любченко, викладач політекономії, кандидат економічних наук доцент Л. С. Распутний, разом з ними мої однокурсники — староста групи Микола Михайлов, Віктор Больбут. Починаю:

— Ленінський залік ми здаємо в переддень річниці Володимира Ілліча. Звичайно, ми всі один одного знаємо дуже добре. Але сьогодні наші слова повинні нести вагу наших справ.

Певно, я недарма почав розповідь про нашу групу з Ленінського заліку. Наше трирічне життя в інституті в той день настільки стало виразнішим для нас самих, тоненькі ниточки з'єднали студентську щоденність — лекції, заліки, сесії, ми відчули їх справжнє напруження, їх пульс дав можливість краще виділити себе в групі, всю нашу групу серед факультету.

В інституті ми вже не початківці. Так би мовити, студентське життя взнали всебічно. І запевняємо, що становлення студента і, взагалі, групи — справа не днів і навіть не місяців. Щоб повністю відчути силу її, можливості — потрібен час.

Ми вже третьокурсники. І тому перейшли через дипломатичний етикет першокурсників — умовляти і переконувати тих, хто живе на віддалі від активного життя всієї групи. Ми маємо право вимагати.

Тож Ленінський урок був для нас отією своєрідною межею: ми проминули останній етап свого становлення, — відчули власне змужніння. Відчули себе причетними до трудової професії, любов до якої і привела нас в аудиторії інституту.

Алла Бородіна: — Як вчуся я. — повинно цікавити не лише особисто мене, мені так здається. Відповідальність за себе, відповідальність за товариша. Свої знання потрібно передати однокурснику, який потребує допомоги. Тоді тебе справді поважатимуть.

Леонід Войтешук: — На інститутській конференції Юра Куніченко виступив з цікавим рефератом. Одержав за нього грамоту. Все це принесло йому не лише моральне задоволення, а й, безперечно, і — найголовніше — він зробив крок уперед в опануванні своєю професією. Дослідницька студентська робота ще не знайшла в нашій групі широкої підтримки. А який з тебе буде інженер-конструктор, коли на студентській лаві ти не навчився винахідництву?

Розмови того дня всім запам'яталися.

Згадували ми і минуле: роботу в будівельному загоні, командиром якого був Олександр Петренко. — результат нашої «мулярської» діяльності — нова птахофабрика. І напружені дні сесії, і спільні диспути, суперечки...

З хороших, цікавих справ починається кожна студентська група. Наша — теж починалася з цього...

В. ЦУРКАН,
комсорг групи Р-93 ремонтно-технологічного факультету.

У весняному святі книги, що нині триває в республіці, активну участь беруть і бібліотечні працівники Кіровограда. Вони вдосконалюють читальні конференції, літературні вечори, бібліографічні огляди, ленінські читання.

На знімку: в читальному залі обласної бібліотеки.

Фото Л. РЕЗНІЧЕНКА.

ХРОНІКА КОМСОМОЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ

ЯК ВЧИШСЯ, ВЕЧІРНИКУ?

Оргкомітет в справах навчання працюючої молоді, що діє на Кіровоградській панчішній фабриці, днями провів рейд-перевірку в школі робітничої молоді № 2. Учасники рейду на чолі з заступником секретаря комсомольської організації Олександром Михайліним вивчали стан успішності та відвідування занять юнаками та дівчатами, що трудяться на підприємстві.

Цього року кількість посланців до ШРМ від фабрики значно збільшилась. Тому комітет комсомолу і оргкомітет в справах навчання працюючої молоді, створений при ньому, постійно цікавляться життям юнаків та дівчат, що без відриву від виробництва здобувають середню освіту. Проведений нещодавно рейд — черговий по плану. Такі рейди відбуваються щомісяця.

П. ЯКИМЧУК.

ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

УМІЙ ВИБИРАТИ

Сільське господарство експлуатує техніку інтенсивно і потребує швидкого та якісного її лагодження. В таких умовах поємірно зростає вага особистої ініціативи ремонтника, рівня його сумлінності та дисциплінованості. Те, що в нормальній обстановці в само собою зрозумілим і майже не помічається, скрутної хвилини набуває характеру додаткового резерву. Коли ж говорити про Володю Савченка, слюсаря моторремонтного цеху ремзаводу «Укрсільгосптехніки», а саме йому присвячуються ці рядки, то підмітимо в ньому дещо й особисте, по-людському привабливе.

...То вже була не перша перервана неділя. Дружина пішла на базар, Володя пильнував дитя, коли прийшов начальник цеху Володимир Миколайович Ткаченко. Він керує цехом недавно, але вже знає, що Савченко — «лікар невідкладної допомоги». Лагодити паливу апаратуру — річ не проста, оцінюється за шостим розрядом і вимагає від робітника неабиякої вправності. Правда, у Володі четвертий розряд...

На цей раз покликали обкатувати мотор. Залишив дитя на догляд знайомої жінки, поїхав на завод. Умовер вже істотно підгрівій борщ. Мабуть, завтра, коли ви говоритиме з людьми як агітатор, вони слухатимуть молодого комуніста не з простої ввічливості. Він знайде, що сказати і їм, і керівникам цеху.

Володя Савченко, на зріст невисокий, з короткою стрижкою, не має вигляду хлопця «пробиного». Настійливість ховається за стриманістю, вимогливістю, спокоєм. Зате у помислах несхитний. Разом з технологом Євгеном Михайловичем Вольським він налагодив притирання форсунок, його турбує відсутність науково обгрунтованої, раціональної технології ремонту паливної апаратури.

— Кожен лагодить, як уміє. Я навчив чотирьох юнаків ремонтувати паливну апаратуру. Поруч зі мною працює один з них, Іван Салов. Ну, а як вчив? Більш інтуїтивно, на основі власного досвіду, аніж керуючись якимись єдиними правилами, стандартами. Думаю, що такі справи слід вирішувати на трохи вищому рівні.

Йому імпонував колишній начальник цеху Віктор Федорович Лисенко. Оцей був цілеспрямований! Оцей міг домогтися свого!». Віктор Федорович, нині він працює на заводі «Червона зірка», вдачі крутої. Різкий, категоричний, але принциповий і не примітливий. «Жалкую, що розлучився він з нами. Знаючий спеціаліст».

Іноді ми не проти оцінювати громадську активність за кількістю доручень та «учасстей». Зважте, який діяльний член трьох товариств, чотирьох рад, двох комітетів і п'яти групків! А Савченко відмовився від суджовської самодіяльності. Раніше співав у хорі, а тепер не співає.

— Солов'яненка з мене не вийде — це факт. А спеціаліст може бути. Я й в особистому комплексному плані одним з перших пунктів поставив навчання. Мене вважають добрим слюсарем-ремонтником. Я радий і горджий з того. Але я хочу бути інженером-ремонтником, і коли поставе питання руба — інститут чи самодіяльність, вибираю перше. Зараз я на другому курсі Кіровоградського інституту сільгоспмашинобудування.

Цілеспрямованість, рішучість у виборі наштовхують на думку, що Володі дісталось у спадщину дещо від колишнього начальника цеху. Задля головного, хай навіть важкого, варто відмовитись від приємного дорогого. А сільськогосподарська техніка стала предметом його захоплення ще дома, на Сумщині, де батько працював колгоспним механіком. Любити її, берегти, вживати друге життя в машину навчав батько. На «ініціативних» засадах іноді добував запасні деталі. Слюсар Савченко, аби працювала система живлення мотора, заощаджує дефіцитне. 350 карбованців у першому кварталі залишилось у заводській касі завдяки ощадливості слюсаря. Протягом року він планує довести цю суму до тисячі карбованців.

Він вміє заощаджувати копійку, хвалину, зусилля, хоч життя не завжди дарує одні приємності. Але він знає, як сперуватися не життя в потрібному напрямку.

І. ЧОРНОГОРЕЦЬ.
м. Кіровоград.

ПОЧАТОК ВІД ЛЕНІНСЬКОГО ДЕКРЕТУ

ВИКЛАДАЧІ інституту, прочитавши чергову лекцію теж, як і студенти, мають хвилини перепочинку. Можна просто постояти біля вікна, погомоніти про будні студентські...

Скористаємось своєрідним невеличким «тайм-аутом» і попросимо розповісти про роботу кафедр, про спеціальності, якими опановують студенти інституту.

В. Ю. КОМАРИСТОВ, завідуючий кафедрою сільськогосподарського машинобудування, кандидат технічних наук, доцент:

— Є в нас така спеціальність під шифром 0509, — «Сільськогосподарські машини». Певно, вже зрозуміло, що на нашій кафедрі ведеться підготовка спеціалістів для заводів сільськогосподарського машинобудування, для науково-дослідних і проектних інститутів.

Сільськогосподарське машинобудування є однією з найстаріших і найкрупніших галузей вітчизняного машинобудування. Розвиток її почався з декрету Ради Народних Комісарів «Про сільськогосподарське машинобудування», який був підписаний В. І. Леніним 1 квітня 1921 року. В цьому декреті з ленінською передбачливістю підкреслювалось, що розвиток виробництва машин для сільського господарства є «справою надзвичайної державної важливості».

За роки Радянської влади вітчизняне сільськогосподарське машинобудування досягло значних успіхів і по виробництву сільгоспмашин і тракторів перевершило США.

До кінця 1975 року заводи сільськогосподарського машинобудування країни повинні випустити більш як 1100 видів різноманітних тракторів і сільськогосподарських машин.

Все це свідчить про ті великі завдання, які стоять перед сільськогосподарським машинобудуванням. Колгоспні нині чекають нової сучасної техніки. Для вирішення цих завдань потрібні кваліфіковані інженери. Для одержання різноманітних знань по спеціальності на старших курсах студенти вивчають дисципліну «Теорія, конструкція і розрахунок сільськогосподарських машин і знарядь». Студенти вчаться конструювати різноманітні робочі органи цих машин, засвоюють методи їх розрахунку, проводять випробування і дослідження.

Одержані знання студенти закріплюють, проходячи виробничу практику. Базою для неї є такі крупні заводи країни, як «Ростсільмаш» в Ростові-на-Дону, Таганрозький комбайновий завод, Любарецький імені Ухтомського та інші.

Л. П. ВЛАДИМИРОВ, професор, зав. кафедрою ливарного виробництва:

— Наш інститут молодий. Готує він спеціалістів багатьох профілів і серед них найнеобхіднішу для кожного машинобудівника чи металургійного заводу. Це професія «вогняних справ майстра», професія з допомогою якої безформені злитки металу перетворюються в чіткі деталі машин і механізмів. Ливарне виробництво — так називається ця найдревніша і в тойже час досить молода, сучасне галузь техніки.

Ливарники відливають деталі різноманітних розмірів, вагою від грама до кількох трьохсот тонн. Кожна третя-четверта деталь будь-якої машини — вилита, і загальна вага таких деталей в сучасних машинах складає 60—80 процентів.

Торік вперше був відкритий прийом на цю нову для інституту спеціальність. Цього року Міністерство вищої і середньої спеціальної освіти винесло рішення подвоїти план прийому по цій спеціальності.

Г. АЛЕЙНИЧЕНКО, асистент кафедри технології машинобудування:

— Технічний прогрес характеризується безперервним удосконаленням конструкцій машин і технології їх виробництва. Автомобілі, які рухаються з швидкістю літака, літаки, які в декілька разів випереджають звук, ракети і космічні корпі, унікальні верстати, які працюють мікронною точністю — це досить неповний перелік техніки сьогоднішнього і завтрашнього дня. Швидкий ріст машинобудування вимагає від технолога знань, які б дозволяли йому орієнтуватися в питаннях технології виробництва будь-якого нового об'єкту.

Підготовку інженерів машинобудівників широкого профілю, інженерів-механіків холодної обробки металів проводить механіко-машинобудівний факультет нашого інституту.

На факультеті є декілька кафедр, однак навчання студентів спеціальних дисциплін виконують лише дві з них — кафедри металорізучих верстатів та інструментів, а також технології машинобудування.

Студенти факультету мають можливість підвищувати свої спеціальні знання в наукових гуртках та лабораторіях кафедр. Про результати своєї роботи вони доповідають на щорічних студентських науково-технічних конференціях. Наші випускники добре зарекомендували себе на виробництві.

О. Г. ТЕРХУНОВ, доцент, кандидат технічних наук, завідуючий кафедрою «Організація і технологія ремонту машин»:

— З ростом технічної оснащеності сільського господарства і переходом його на промислову основу по-новому постають деякі питання підготовки інженерних кадрів для цієї галузі. Нині для забезпечення працездатності машинно-тракторного парку колгоспів і радгоспів зкрай необхідні спеціалісти по організації та технології ремонту машин, здатні поставити ремонтне виробництво на індустріальні рейки.

Перший випуск спеціалістів по організації і технології ремонту машин здійснився в 1970 році. До цього часу підготовлено 43 інженера-механіка. Нинішнього року путівки в життя одержать ще 140 спеціалістів.

Велику роль у формуванні спеціаліста відіграє студентська науково-дослідна робота. Студенти самостійно розробляють технологічні процеси відновлення деталей машин, конструюють стенди і пристрої, механізують і автоматизують різноманітні процеси, пов'язані з ремонтом тракторів і автомобілів.

Студенти, які виявляють здібності до наукової праці, запрошуються на роботу на кафедру.

За кульманом п'ятикурсниця Тетяна **БОЛДОВСЬКА.**

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ДОВІДКОВЕ БЮРО «АБІТУРІЄНТ-72»

ТОКАР ЗА КРЕСЛЕННЯМ

На вечірньому факультеті Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування навчаються близько тисячі студентів. За 15 років свого існування без відриву від виробництва його закінчили 1170 робітників і службовців заводів і фабрик Кіровограда. Серед його випускників — директори, головні інженери, начальники цехів і відділів машинобудівних заводів міста, Кіровоградської та інших областей країни, партійні та радянські працівники, вчені. На факультеті зараз ведеться підготовка інженерів в шести спеціальностей. Серед них — технологія машинобудування, металорізучі верстати та інструменти, машини і технологія ливарного виробництва, сільськогосподарські машини тощо.

З 1972 року оголошений прийом на перший курс з сьомої спеціальності — «Електропостачання промислових підприємств міста та сільського господарства». Нинішнього року без відриву від виробництва вечірній факультет закінчують 125 чоловік.

Таким стаж[illegible] через декілька років.

СТУДЕНТСЬКЕ НАУКОВЕ

ПІДСУМКИ наукової роботи студентів за рік прийнято підбивати на конференціях.

На ювілейну наукову конференцію студентів, присвячену 50-річчю утворення СРСР було винесено 152 доповіді, які обговорювалися на 16 секціях.

Наукова конференція студентів привернула увагу промислових і проектних організацій Кіровограда. В обговоренні студентських рефератів брали участь представники ДСКБ, заводу «Червона зірка», заводу тракторних гідроагрегатів та інших промислових підприємств. Це свідчення того, що дослідницька робота студентів має велике практичне значення і виходить далеко за межі чисто академічних або програмних досліджень.

Робота студентів В. Гусєва та Д. Улановського, яка виконана на кафедрі сільськогосподарського машинобудування, рекомендована до запровадження на заводі «Червона зірка».

Цікавими були доповіді, висунуті на обговорення кафедрою конкретної економіки. Секція обговорила комплекс питань щодо виявлення резервів підвищення продуктивності праці на заводі радіоприборів, ремонтному заводі «Укрремтресту», заводі «Червона зірка».

Червоною ниткою серед студентських робіт виділялися доповіді кафедр суспільних наук, присвячені 102-й річниці з дня народження В. І. Леніна, 50-річчю утворення СРСР, національному питанню.

За рекомендацією секцій цього року передбачається відправити 37 студентських робіт для участі в республіканських конкурсах та оглядах.

В квітні на пленарному заключному засіданні були підбиті підсумки роботи восьмої наукової конференції студентів Інституту, присвяченій 50-річчю утворення СРСР. Були вручені нагороди авторам кращих студентських робіт. Серед них — О. Булгаков, О. Комаристов, Г. Ципаровський, В. Гусєв та інші.

І. БУЛЕЙ,
голова студентського наукового товариства.

МИ—КОВАЛІ...

Наручний годинник і міжконтинентальний лайнер «ІЛ-62», тюбик для зубної пасти і космічний корабель «Восток»... Що об'єднує між собою ці, здавалось би, несумісні речі? Від годинника до космічної ракети — такий діапазон застосування прогресивного методу обробки металу — обробки тиском.

Це спосіб одержання деталей найекономічнішим шляхом. Відходи металу невеликі, а точність деталей, одержаних обробкою тиском, з застосуванням спеціальних методів штамповки, спеціального оснащення та устаткування, не поступається точності деталям, що одержані в результаті обробки різанням.

До Великої Жовтневої соціалістичної революції спеціальності «Машини і технологія обробки металів тиском» у вузах Росії не було. Підготовка інженерів з такої спеціальності почалася з 1928 року.

Цього року ми відзначаємо десятиріччя першого випуску інженерів-механіків по обробці металів тиском в нашому інституті.

Студенти мають можливість займатися науково-дослідною роботою. Роботи студентів Лещенка, Буденка, Соломка удостоєні першої премії на республіканському конкурсі студентських робіт.

Випускники кафедри працюють інженерами на машинобудівних заводах в ковальсько-пресових цехах, у відділах головного технолога та головного металурга, проектно-конструкторських організаціях і ИДІ.

С. АГЄЄВ,
Л. ГІРКОВИЧ,
студенти 5-го курсу.

МИ І АРТИСТИ

Кожен студент — артист.

Але серед студентів-артистів є артисти-студенти. Різниця? Студенти, котрі артисти, менш артисти, ніж студенти, а ті артисти, котрі студенти, — більш артисти, ніж студенти.

Тому, якщо артист — студент, то він повинен бути і студентом-артистом. В цьому вся складність становища акгра СТЕМу.

Основний час актори СТЕМу відводять репетиціям, а відвідний — заняттям. Заняття для актора СТЕМу — це репетиція до репетиції, а репетиція — це репетиція перед виступом. А перед виступом ми вже не хороші, не знаходимося: на заняттях, чи на репетиціях.

Прикладом може служити вистава «Божественна комедія», перед премією якої всі актори літали десь далеко в хмарах. Єдине, що притягувало до землі — це стипендіальна комісія.

Наші плани на майбутнє — із артистів-студентів, стати інженерами-артистами, ні, ні, не з артистів на сцені, а в артистів своєї справи.

Олександр КОТЛИКОВ,
Аркадій та Олександр КРИМАТАТИ,
самодіяльні актори.

ДО ОТЧОЇ СЛАВИ

(Продовження. Початок в газеті № 50 за 25 квітня).

СКАРБИ ДЛЯ НАЩАДКІВ

В. КРАМАРЕНКО

Сільський меморіал став священним місцем. Тут в урочистій обстановці відбуваються прийом у піонери, зустрічі з ветеранами партії і комсомолу та інші масові заходи, які сприяють вихованню молоді на революційних, бойових і трудових традиціях партії та держави. Все це надає таким подіям у житті юнаків і дівчат урочистості, піднесеності, значимості.

Особливо глибоке і незабутнє враження справляє відвідування історико-меморіального музею В. Н. Боженка на учнів-старшокласників, які вивчають події періоду громадянської війни. Знайомство з багатою експозицією дозволяє їм наочно і глибше осмислити героїчну минувшину нашого народу, його мужню боротьбу за свою свободу і незалежність.

Для дальшого увічнення світлої пам'яті Василя Назаровича виконком Бережинської сільської Ради вирішив на місці, де стояла хата Боженків, встановити пам'ятний знак та закласти сквер.

3. ВІРНІСТЬ ТРАДИЦІЯМ

У повоєнний період створений і почав функціонувати народний музей ордена Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка». В експозиції цієї багатої скарбниці широко відтворено майже столітній шлях одного з найстаріших підприємств нашого краю, його славні революційні, бойові і трудові традиції. Серед відвідувачів, потік яких щодень зростає, можна зустріти молодих виробничників, учнів шкіл Кіровограда й області. Та це й закономірно: підростаюче покоління хоче більше знати про те, як із старої, примітивної «слюсарні» за роки Радянської влади виріс потужний завод сільськогосподарського машинобудування сучасного типу, що дає країні більше третини загальносоюзного випуску першокласних посівних машин. В музеї зібрано спогади ветеранів партії, яким пощастило зустрічатися з В. І. Леніним, Г. І. Петровським, С. М. Будьонним та іншими видатними діячами першої в світі держави робітників і селян. Ці та інші матеріали вправно служать вихованню юнаків і дівчат на революційних, бойових і трудових традиціях нашого народу.

Завжди людно буває у відкритому ще в 1959 році Бобринецькому музеї корифеїв української сцени — драматургів, акторів, режисерів М. Л. Кропивницького і славнозвісних братів Тобілевичів. Дякуючи допомозі наукових співробітників обласного краєзнавчого музею та Музею театрального мистецтва УРСР тут зібрано чимало експонатів, присвячених життю і творчій діяльності засновників українського реалістичного театру. Багато фотографій і документів розповідають про перебування М. Л. Кропивницького в Бобринці, його навчання в повітовому училищі, про виникнення тут на початку 60-х років минулого століття драматичного гуртка. Останнім часом завдяки турботам місцевих краєзнавців-ентузіастів музейну експозицію поповнено матеріалами про діяльність інших акторів-земляків, зокрема про життєвий і творчий шлях відомих майстрів сцени В. П. Левицького, І. О. Мар'яненка, М. І. Сочеванова.

За порівняно невеликий строк народні музеї здобули великий авторитет серед трудящих, вони стали справжніми центрами виховної роботи. Багато дорогоцінних реліквій, експонатів, фотодокументів зібрано в народних краєзнавчих музеях міст Олександрії і Новомиргорода, сіл Кам'янечого і Підвисокого Новоархангельського, Аджамки і Високих Байраків — Кіровоградського та інших районів. Великий і повчальний досвід виховної роботи серед трудящих нагромадили громадські ради меморіальних музеїв Д. Бєдного в с. Губівці (Компаніївський район) та І. Микитенка в с. Рівному (Новоукраїнський район). Активісти-краєзнавці використовують їх багату експозицію не лише для пропаганди життя і творчості наших земляків безпосередньо в музеях, а й поширюють свою діяльність на сусідні села й райони.

Все ж, останнім часом подекуди роль народних музеїв, як випробуваного засобу виховання трудящих, невиправдано принижують, віддають забуттю ці багатющі острівці рідної історії. У свій час за ініціативою вчителів місцевої восьмирічної школи і громадськості в селі Плосько-Забузькому Вільшанського району був відкритий краєзнавчий музей. Місцеві жителі, особливо юнаки і дівчата, проявили живий інтерес до вивчення історичної минувшини рідного краю, вчителі проводили тут уроки з історії та літератури.

Зрештою, керівники колгоспу і села вирішили перевести музейну експозицію в інше, більш придатне приміщення. Експонати зрушили з місця, склали їх навалом в новій кімнаті і залишили напризволяще. Незавидну позицію щодо подальшої долі краєзнавчого музею зайняла сільська Рада. Цю справу з її мовчазної згоди було віддано на відкуп директору Будинку культури. Залишені напризволяще окремі експонати, описові матеріали, речові пам'ятки стали непридатними для дальшого експонування. Хіба ж так ставляться до духовних народних цінностей?

Ми живемо в епоху, коли кожен день нашого життя дорівнює рокам, а то й десятиліттям історії нашої минувшини. Тому в кожному народному музеї мають бути експозиції, які б розповідали про трудові звершення радянських людей на честь 50-річчя утворення СРСР. Поліпшення і поповнення музейних експозицій — це така творча робота, яка не терпить застою, рутини. Зараз на багатьох підприємствах пишуть історію заводів і фабрик, партійних і комсомольських організацій, створюються кутки, кімнати бойової і трудової слави. Але чи завжди активну участь в цій роботі беруть комсомольські організації, молодь? Чи не робиться це інколи тільки руками старших товаришів?

4. ВСІ СТЕЖКИ — ДО ЗОРЕНОСЦІВ

Наш степовий край багатий пам'ятними подіями, культурними та історичними надбаннями — свідками славного героїчного минулого народу. Їм належить неоціненна роль у вихованні радянського патріотизму. Тож добру і потрібну справу роблять червоні слідопити і краєзнавці, які копітливо розшукують свідків і учасників видатних подій, ратних і трудових подвигів.

У сузір'я Героїв Радянського Союзу — уродженців Кіровоградщини за неповними даними ввійшло понад 130 найвідважніших з відважних воїнів. Життєвий і бойовий шлях переважної більшості цих мужніх учасників великої битви за Вітчизну знайшов своє відображення у ряді друкованих видань і музейних експозиціях. Однак у цьому напрямку ще більше належить зробити.

Майже три десятиліття тому над країною зловісним вихором пронеслися чорні хмари кровопролитної війни. Відходять в минуле безприкладні епізоди легендарних боїв. Та ніколи не згасне в пам'яті народній спомин про загиблих воїнів, які смертю хоробрих полягли на ратному полі. Найдорожче в світі — життя віддали вони в ім'я свободи і незалежності соціалістичної Батьківщини, заради знищення фашистської чуми.

На Кіровоградщині у кожному місті і селі ми зустрічаємо скорботні постаті солдатських монументів над могилами найхоробріших з хоробрих. Вдячні сучасники з великим благоговінням доглядають місця, які стали вічним пристанищем захисників Вітчизни. Як відомо, на початку 1944 року Кіровоград і прилеглі до нього населені пункти стали ареною жорстоких боїв, у яких знищено чимало чужинців-загарбників. Не обійшлося без жертв і з нашого боку. В кріпосних валах під шатами крислатих дерев вічним сном сплять мужні бійці. Серед них — наш земляк Ю. К. Глібко. В боях при форсуванні Дніпра стрілецький полк під його командуванням здійснив стрімку переправу на правий берег і успішно розгорнув наступ на плацдармі. За проявлений у цій операції героїзм командиру полку присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Але Ю. К. Глібку не судилося зустріти світлий день перемоги — його життя обірвалося на підступах до міста Знам'янки.

На братському кладовищі в кріпосних валах побіля могили Невідомого солдата вічним сном сплять визволителі нашого краю підполковник О. А. Гриєєв, гвардії майор Є. М. Греков, командир артилерійського полку С. Є. Казарян, гвардії майор П. Г. Мощенко, герої-танкісти гвардії старший сержант М. А. Халатов, старший лейтенант А. П. Снегирьов та інші — всі ті, кому ми зобов'язані своїм щастям, перед ким живі в неоплатному боргу.

(Закінчення буде).

ВИКЛАДАЧ? НІ, ВЧИТЕЛЬ-ДОСЛІДНИК!

ЗАВТРА, через рік чи два вони прийдуть до школи. Прийдуть туди, де колись старанно виводили літери, де вперше відкрили для себе логіку і точність математичних теорем. Але нині їх чекають як педагогів, вчителів. Саме вчителів, а не викладачів. Щоб бути вчителем справді, треба вміти орієнтуватись у величезному потоці інформації.

Ось тому в Кіровоградському педагогічному інституті імені Пушкіна участь студентів у роботі наукових гуртків та семінарів стала справді масовою, а конкурси студентських наукових робіт набули широкої популярності. Тут працює близько тридцяти гуртків, якими керують викладачі вузу. На конкурси, присвячені 50-річчю утворення СРСР була представлена 81 робота студентів з природничих, психолого-педагогічних і гуманітарних наук, з проблем суспільних наук та фізичного виховання. В IV Всесоюзному конкурсі студентських робіт з суспільних наук, присвяченому XXIV з'їзду КПРС, взяло участь близько 650 студентів.

За цією статистикою — тривала, копітка праця вільними вечорами над літературою, в музеях та архівах. На звітній студентській науковій конференції, присвяченій 50-річчю утворення СРСР, що відбулася нещодавно в педагогічному інституті, студентка другого курсу факультету англійської мови Людмила Курбатова зачитала роботу «З історії піонерської організації Кіровоградщини», яку готувала разом із своєю однокурсницею Валентиною Ржаною. Це було дійсно наукове дослідження величезної кількості архівних матеріалів за 1917—1944 роки.

Студентка першого курсу філологічного факультету Наталка Петренко зробила доповідь «50-річчя утворення СРСР — торжество ленінської національної політики», а першокурсниця факультету англійської мови Люба Коровіцина підготувала повідомлення «В. І. Ленін і утворення Української РСР».

А на засіданнях 11 наукових секцій студентами було прочитано близько 120 доповідей і повідомлень!

Випускати висококваліфікованих фахівців сьогодні вже замало для вузу. Готувати вчителів-дослідників — ось завдання сьогоднішнього вузу і студентського наукового товариства. Про це говорив, відкриваючи пленарне засідання конференції, проректор по науковій роботі доцент Ігор Васильович Долганов. Бо якщо вчитель зуміє прищепити учням любов до пошуків і запалить жагою знань, його вихованці стануть висококваліфікованими спеціалістами, творцями.

Але існує й інший зв'язок між діяльністю студентського наукового товариства і навчанням студентів. Від того, чи зацікавить учнів творчою роботою випуск вузу, залежить якісний рівень знань майбутніх абітурієнтів. Ось чому сприяння участі студентів у СНТ — це одне з головних завдань вченої ради парткому та комітету комсомолу інституту. Про це говорила у своєму виступі секретар міськкому комсомолу Людмила Пилипенко. Але, на жаль, комітет комсомолу досі не встановив тісного зв'язку з науковим товариством.

Крім того, участь у роботі товариства безпосередньо сприяє навчанню студентів — постійному і головному питанню комсомольського життя інституту. Підраховано, що процент успішності в навчанні серед членів СНТ складає 100 відсотків, а на «4» і «5» навчається більше, аніж в середньому по вузу. Тому не дивно, що всі п'ятнадцять торішніх випускників, направлених до аспірантури, були активними членами СНТ.

* * *

Учасники конференції заслухали звіт голови ради СНТ кандидата філологічних наук Раїси Захарівни Дидикіної про роботу товариства за 1971—1972 навчальний рік і обрали новий склад ради СНТ.

М. БІДЕНКО.

ВІДКРИВАЮТЬСЯ ДУХОВНІ ЦІННОСТІ

Щорічно дорогами, пов'язаними з історичним минулим нашої Батьківщини, проходять тисячі людей, щоб поклонитись високим творінням майстрів минулих часів; віддати данину блискучому таланту архітекторів, дивній майстерності невідомих будівельників. Для всіх радянських людей — це святиня, дорогоцінна скарбниця, створена генієм народу.

Прилучити молодь до культурної спадщини народу — ось мета кінолекторію «Вивчай рідний край», створений нещодавно Кіровоградською обласною організацією Українського товариства охорони пам'ятників історії та культури спільно з обкомом комсомолу в Кіровоградському машинобудівному технікумі. Днями відбулось урочисте відкриття лекторію. Учні перших курсів прослухали лекцію про природні скарби Кіровоградщини.

У них попереду багато зустрічей і знайомств: досвідчені спеціалісти прочитають їм лекції про архітектуру міст області, про важливі історичні події, пов'язані з нашим краєм, про героїв війни та праці.

Л. ФЕДЧЕНКО,
консультант обласної організації Українського товариства охорони пам'ятників історії та культури.

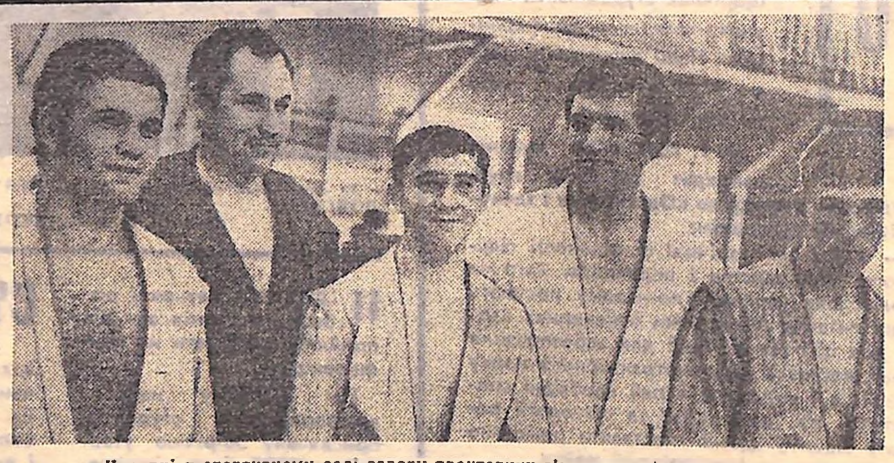

Два дні в спортивному залі заводу тракторних гідроагрегатів тривав турнір з боротьби самбо на приз імені Героя Радянського Союзу Д. М. Медведєва, встановлений обласною радою товариства «Динамо». У поєдинках взяли участь самбісти Запоріжжя, Полтави, Вінниці, Жданова, Дніпропетровська та Кривого Рога.

І в командному заліку кіровоградці перемогли з явною перевагою. У них 86 очок. Друге місце виборола команда полтавського «Буревісника» (64 очка), третє — дніпропетровського «Авангарду» (41 очко).

На фото: кіровоградські самбісти (зліва направо): О. ЩЕРБАКОВ, В. ВОЛОНТИР, В. ЛИТВИНЕНКО, В. ХАНЦЕВИЧ, Ю. КУЛІШКОВ — переможці турніру на приз імені Героя Радянського Союзу Д. М. Медведєва.

Фото Ю. СТОРЧАКА.

МЕЛЕЕКРАН

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 30 КВІТНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Будильник». (М). 10.00 — Для дітей. Програма мультфільмів. (М). 10.30 — Художній фільм «Дивний заклад». (М). 11.45 — Для школярів. «Турнір допитливих». Передача третя. (М). 12.30 — Новини. (М). 17.00 — «Чорноморська морзянка». Концерт (Одеса). 18.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат Європи з футбола. Збірна Югославії — збірна СРСР. (Югославія). 19.45 — «Вітчизно, мои неозора». (К). 20.50 — «На добраніч, діти». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Концерт майстрів мистецтв. «Весняна афіша». (К). 22.30 — Мультфільми для дорослих. (К). 22.45 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.00 — «Сім днів Мінського тракторного заводу». Передача сьома. (М). 16.15 — Концерт Державного ансамблю народного танцю «Жок». (Молдавія). 17.00 — «Країна передтравнева». Перекличка підприємств Москви, Ленінграда, Києва, Мінська, Риги, Ташкента, Тбілісі, Кишинева. (М). 18.00 — «Четверто полювання». Телефільм. (К). 18.30 — Для дітей. Спортивна передача. (К). 19.00 — Республіка передсвяткова. «На меридіанах України». Спецвипуск. 19.40 — «Спортлото». (К). 19.45 — Художній фільм «Нічна зміна». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «Нас здружила Москва». Святковий концерт. (М). 23.20 — Новини. (М).

Наступний номер газети «Молодий комунар» вийде 1 Травня 1972 року.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР», орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 04085. Індекс 61 197 Зам. № 10733. Тираж 56 800.